

Arrest

nr. 336 553 van 25 november 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue Pasteur 37
4430 ANS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. DIENI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) oktober 1988.

1.2. Verzoeker dient op 23 januari 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 18 december 2024 en op 28 januari 2025 gehoord op het commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 24 februari 2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Nigeriaanse nationaliteit en bent geboren op 27 oktober 1988 in Warri, Delta State. Uw etniciteit is Benin, u heeft uw basisonderwijs afgerond en werkte sinds uw 12 jaar als landbouwer. Voor uw vertrek uit Nigeria woonde u in Benin City. U heeft sinds 2022 of 2023 een relatie met E., met wie u één dochter heeft, O.I.. De drie andere kinderen van E., V., A. en Ab. ziet u als uw eigen kinderen.

In 2015 werd een buurman van u ontvoerd door Fulaniherders of Boko Haram voor losgeld. Hij was erg getraumatiseerd toen hij terugkwam. U verklaart dat er over het algemeen veel onveiligheid is in Nigeria, o.a. Boko Haram, Fulani Herdsmen en IPOB. Er is, volgens u, ook geen gerechtigheid in Nigeria en veel politiebrutaliteit, waar u doorheen uw leven regelmatig slachtoffer van werd. In 2016 besloot u het land te verlaten op zoek naar een beter leven.

U verliet Nigeria in juni 2016 met de hulp van mensen die u aan de grens heeft leren kennen. U reisde via Niger naar Libië, waar u een paar maanden verbleven heeft. Nog steeds in 2016 reisde u naar Italië, waar u op 13/09/2016 een verzoek om internationale bescherming indiende. Dit verzoek werd geweigerd, waarop u in 2019 naar Frankrijk ging. Hier diende u op 30/07/2019 een verzoek om internationale bescherming in. Ook dit verzoek werd geweigerd, en u vertrok in januari 2024. U kwam aan in België op 23 januari 2024 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 24 januari 2024.

Bij terugkeer naar Nigeria vreest u de vrouwelijke genitale verminking (VGV) van uw dochter en stiefdochter, discriminatie van u en uw gezin omdat uw partner hiv heeft en jullie een nieuw samengesteld gezin vormen en de algemene onveiligheid.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: het VGV-attest van uw partner, het VGV-attest van uw dochter, het VGV-attest van uw stiefdochter, uw Nigeriaans paspoort, een kopie van uw geboortecertificaat, het geboortecertificaat van uw dochter en informatie over de algemene situatie in Nigeria.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst waren uw verklaringen over uw familiesamenstelling en de problemen die u kende in Nigeria tegenstrijdig.

Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en tijdens uw beide persoonlijke onderhouds op het CGVS dat u geen andere kinderen heeft (Verklaring DVZ, d.d. 12/02/2024, vraag 18; Notities persoonlijk onderhoud1, d.d. 18/12/2024, p. 9; NPO2, d.d. 28/01/2025, p. 11), terwijl u in Frankrijk verklaarde dat u in Nigeria een vrouw, R., en twee kinderen heeft, waar u op dat moment ook nog contact mee had (zie administratief dossier).

Verder verklaarde u bij uw verzoek om internationale bescherming in Italië dat u Nigeria verliet omdat uw vader, een dorpshef, vermoord werd, waardoor u uw gemeenschap moest leiden in een conflict met een andere gemeenschap (zie administratief dossier), terwijl u in Frankrijk en bij de DVZ verklaarde dat uw vader, volgens uw verklaringen in Frankrijk een ex-politieagent, gestorven is aan een hartinfarct in 2018, nadat u Nigeria verliet (administratief dossier; Verklaring DVZ, d.d. 12/02/2024, vraag 13). U bevestigde dit ook tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, waar u verklaarde dat uw vader een landbouwer was (NPO1, p. 7). Tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk verklaarde u dan weer dat u Nigeria verliet door een conflict tussen uw gemeenschap en een andere gemeenschap, omdat de mensen in Nigeria u hiervoor verantwoordelijk achtten. Daarbovenop zou u Nigeria verlaten hebben met een vriend, die dan in Libië overleden is. Zijn familie gaf u de schuld van zijn dood, waardoor u opnieuw niet kon terugkeren naar Nigeria (zie administratief dossier). Over deze beide gebeurtenissen heeft u zowel bij de DVZ als tijdens uw persoonlijke onderhouds op het CGVS niets gezegd, ofschoon u regelmatig gevraagd werd of u alle redenen voor u verzoek om internationale bescherming heeft kunnen aanbrengen (NPO1, p. 13; NPO2, p. 5,

6 en 12). Daarbovenop heeft u tweemaal verklaard dat u tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS hetzelfde zou zeggen als wat u in Italië en Frankrijk gezegd heeft (NPO1, p. 11; NPO2, p. 11). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheden tussen uw verschillende verzoeken om internationale bescherming, ontkende u dat er veranderingen in uw verhaal waren behalve de vrees voor VGV van uw dochter (NPO2, p. 11).

Uw tegenstrijdige verklaringen over uw familiesamenstelling en de redenen waarom u Nigeria verliet doen danig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw relaas.

Er dient verder te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming grotendeels steunt op de motieven die door uw partner O. E. (O.V. ...), ter zake werden uiteengezet. In het kader van haar verzoek om internationale bescherming werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst waren uw verklaringen over uzelf, uw familiesamenstelling, uw verblijfplaatsen en tewerkstelling in Nigeria en de problemen die u kende in Nigeria in verschillende Europese landen dermate tegenstrijdig dat uw algemene geloofwaardigheid fundamenteel wordt ondermijnd.

U legde tegenstrijdige verklaringen af over de leeftijd en nationaliteit van zowel uzelf als twee van uw kinderen. Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u geboren bent op 1 januari 1990 in Lagos (Notities persoonlijk onderhoud, d.d. 28/01/2025, p. 7). Bij uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk verklaarde u echter geboren te zijn op 24 mei 1990 en in Denemarken verklaarde u geboren te zijn op 7 december 1992 (zie administratief dossier: beslissing tot weigering van verblijf). Over uw dochter Victoria verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) dat zij geboren is op 26 september 2011 en de Nigeriaanse nationaliteit heeft (Verklaring DVZ, d.d. 18/01/2024, vraag 18), terwijl u in Oostenrijk verklaarde dat ze geboren is op 26 augustus 2011 en de Malinese nationaliteit heeft en in Duitsland verklaarde u dat ze geboren is op 7 december 2011. Over uw zoon A. verklaarde u bij de DVZ dat hij geboren is op 23 oktober 2012 (Verklaring DVZ, d.d. 18/01/2024, vraag 18), terwijl u in Oostenrijk verklaarde dat hij geboren is op 23 september en in Denemarken op 7 december. Ook hem heeft u in Oostenrijk de Malinese nationaliteit toegeschreven (zie administratief dossier).

U legde ook tegenstrijdige verklaringen af over uw woonplaats, familiesamenstelling en job in Nigeria. Zo verklaarde u bij uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland dat u in Lagos gewoond heeft met uw ouders tot uw vertrek in 2007 en dat uw zus ten tijde van het verzoek, in 2013, nog in leven was. Bij de DVZ verklaarde u dan weer dat u van uw 12 jaar tot uw vertrek in Ebutemeta West in Lagos heeft gewoond, dat uw vader overleden is toen u nog kind was, uw moeder overleden is toen u 12 was en uw zus overleden is in 2015 (Verklaring DVZ, d.d. 18/01/2024, vraag 10, 13 en 19). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dan weer dat u na de dood van uw vader verhuisd bent naar Ijebu Ode, om bij uw nonkel te gaan wonen. Enige tijd later zou daar uw moeder overleden zijn en nog een tijd later zou ook uw zus gestorven zijn, allemaal voor u Nigeria verliet in 2008 (NPO, p. 7 en 10). Verder verklaarde u bij zowel de Duitse asielinstanties als bij de DVZ dat u in Nigeria gewerkt heeft als kapster (zie administratief dossier en Verklaring DVZ, d.d. 18/01/2024, vraag 12), terwijl u hierover op het CGVS verklaarde dat u enkel de haren deed van uzelf en uw kinderen (NPO, p. 26) en dat u sinds uw verhuis naar Ijebu op de boerderijen van uw nonkel heeft gewerkt (NPO, p. 8).

Vervolgens legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over waarom u Nigeria verliet. In Frankrijk verklaarde u hierover dat u slachtoffer was geworden van een mensensmokkelnetwerk maar dat u bent kunnen ontsnappen en dat er een landenconflict was met uw nonkel waardoor u Nigeria verliet in 2007 (zie administratief dossier). Bij de DVZ verklaarde u echter ineens dat u een klein familieprobleem had in 2008 waardoor u vertrokken bent om een leven op te bouwen voor uzelf omdat er niemand was om voor u te

zorgen (Vragenlijst CGVS, d.d.17/10/2024, vraag 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat u Nigeria in 2008 verlaten heeft door het misbruik van uw nonkel, hetgeen u in geen van uw eerdere verzoeken in Europa vermeldde. Waar het CGVS begrip toont voor het feit dat het niet evident is om te spreken over bepaalde onderwerpen zoals seksueel misbruik, heeft u jarenlang verschillende asielprocedures doorlopen doorheen Europa wat u had kunnen voorbereiden om hierover verklaringen af te leggen. Toen u er mee geconfronteerd werd, legde u ook niet uit dat u hier niet eerder over durfde spreken, u verklaarde uitdrukkelijk dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS hetzelfde zou verklaren als u tijdens uw andere verzoeken om internationale bescherming verklaarde (NPO, p. 16). Geconfronteerd met de flagrante tegenstrijdigheden tussen uw verzoeken, verklaarde u enkel dat u dat niet gezegd had (NPO, p. 29). U gaf daarbovenop ook nog aan dat het interview bij de DVZ goed verlopen was en dat u geen opmerkingen had over dat interview (NPO, p. 5). Bovendien werden uw verklaringen op de DVZ aan u voorgelezen in het Engels en heeft u deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat u zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Uw tegenstrijdige verklaringen over uw naaste familieleden, woonplaats, jobs en de redenen waarom u Nigeria verliet maken dat u geen geloofwaardig beeld schept van uw persoonlijke levensomstandigheden hetgeen manifest afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien waren uw verklaringen over de problemen met uw nonkel en de gevolgen daarvan tegenstrijdig.

U verklaarde na de dood van uw vader, samen met uw moeder, broer, zus en nonkel naar Ijebu Ode verhuisd te zijn, om daar bij uw nonkel te wonen en op zijn boerderijen te werken (NPO, p. 7 en 8). U heeft echter in Duitsland en bij de DVZ aangehaald dat u tot uw vertrek in Lagos heeft gewoond en kapster was (administratief dossier en Verklaring DVZ, 18/01/2024, vraag 10). Wanneer u dan verder gevraagd werd wat voor gemeente Ijebu is, eerder landelijk of stedelijk, verklaart u dat er erg veel boerderijen zijn. U verklaarde ook dat u 40 minuten moest wandelen naar de boerderij van uw nonkel, en dat u op die weg slechts enkele huizen tegenkwam maar voor de rest enkel boerderijen zag (NPO, p. 7 en 9). Dit blijkt echter niet waarschijnlijk, gezien Ijebu een relatief grote stad is (zie document 1 blauwe map). Bovendien verklaart u dat uw ouders en zus overleden zijn en dat dit uw nonkel de mogelijkheid gaf om u vanaf uw 14 jaar is beginnen misbruiken (NPO, p. 19), wat dus ongeveer vanaf 2004 zou zijn. Bij de DVZ verklaarde u echter dat uw zus nog tot 2015 geleefd heeft (Verklaring DVZ, vraag 19) en in Duitsland verklaarde u met uw ouders in Lagos gewoond te hebben tot uw vertrek in 2007 (zie administratief dossier). In Frankrijk was uw zus daarentegen vergiftigd door uw nonkel ten gevolge van een erfeniskwestie en diefstal van uw broer. Verder verklaarde u dat u bij uw nonkel kon ontsnappen door een Anti A. aan te spreken op de boerderij van uw nonkel, die u dan meenam naar Lagos en daarna doorgaf aan Anti J. (NPO, p. 26). Eerder verklaarde u echter uitdrukkelijk dat het Anti J. was die u aan Anti A. gaf (NPO, p. 25). Deze veelvuldige tegenstrijdigheden maken dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u een wees was die bij uw nonkel in Ijebu leefde, waardoor ook de gevolgen die u daaraan toeschrijft ongeloofwaardig worden geacht.

Voorts is het ook niet aannemelijk dat uw dochters VGV zullen ondergaan bij terugkeer naar Nigeria.

U verklaarde hierover dat u vreest dat uw dochters, bij terugkomst in Nigeria, VGV zullen ondergaan omdat uw broer, uw nonkel en de gemeenschap dit zo willen. De vaststelling dat u geen geloofwaardig zicht bood op uw werkelijke levensomstandigheden, verblijfplaatsen en familiesamenstelling in Nigeria maakt reeds dat er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan deze vrees.

U verklaarde verder dat de vrouw die de kinderen van uw broer VGV deed ondergaan, ook uw dochters VGV zou doen ondergaan en dat u geen nee zou kunnen zeggen, omdat uw broer dan uw dochters achter uw rug zou meenemen om het toch te doen (NPO, p. 25). Wanneer u gevraagd werd hoe uw broer zou weten dat u terug in het land was, verklaarde u dat u hem zou bellen om dit te vertellen (NPO, p. 23) en dat u naar uw familie zou gaan als u zou teruggaan (NPO, p. 24). Het is echter niet ernstig dat u zo een grote vrees hebt ten opzichte van uw broer, en dat u hem dan gewoon op de hoogte zou stellen van uw terugkomst en hem zou gaan opzoeken. U beweerde dat u uw broer zou bellen omdat u niets of niemand anders kent in Nigeria (NPO, p. 23). Het moet echter worden opgemerkt dat geen geloof wordt gehecht aan uw voorgestelde familiale situatie als weeskind. Bovendien kan u rekenen op de hulp van uw huidige partner OSASE David, die nog contact heeft met zijn familieleden in Nigeria (NPO1 David, p. 9-10) waardoor u hoe dan ook niet als alleenstaand kan worden beschouwd. Daarbovenop verklaarde u ook dat u er sinds enkele maanden niet in slaagt om contact op te nemen met desbetreffende broer (NPO, p. 13) en dat u niets meer van uw nonkel heeft gehoord sinds u Nigeria verliet in 2008 (NPO, p. 11 en 18). U zegt dat uw nonkel en broer het altijd

zouden weten als u terug bent (NPO, p. 17 en 23), maar u kan dit niet concretiseren, waardoor ook dit niets meer dan blote bewering blijft.

Vorst verklaarde u dat 90% of 99% van de meisjes binnen uw stam, de Yoruba, besneden zouden zijn (NPO, p. 17, 23). Uit informatie blijkt echter dat dit niet het geval is, en dat 34% van de vrouwen tussen 15 en 49 jaar en 17% van de vrouwen tussen 0 en 14 jaar VGV ondergingen (zie document 2 blauwe map). Onderzoek uit 2022 wijst daarbovenop ook uit dat 75,1% van de Yoruba mensen in Nigeria aangeeft dat vrouwenbesnijdenissen niet meer uitgevoerd zouden mogen worden, wat doet vermoeden dat u wel degelijk de mogelijkheid zou hebben om nee te zeggen tegen deze praktijken (document 2 blauwe map). Dit blijkt ook uit uw verklaringen aangezien u gevraagd naar andere vrouwen die VGV ondergingen in Nigeria geen enkel voorbeeld kon geven en louter stelde dat jullie op school niet veel praatten (NPO, p. 22). Uw partner verklaarde dan weer dat ook zijn familie zou willen dat jullie dochter VGV zou ondergaan (notities persoonlijk onderhoud 2 O.D., d.d. 28/01/2025, p. 10). Wanneer hem echter gevraagd werd of hij vrouwen kende in zijn leven die VGV ondergingen, antwoordde hij dat een paar van zijn ex-vriendinnetjes VGV ondergingen, maar dat hij verder niemand kende. Pas toen hem expliciet gevraagd werd of zijn moeder en zus VGV ondergingen, bevestigde hij dit (NPO2 O.D., p. 9), wat reeds ernstige vragen oproept omtrent de geloofwaardigheid van de VGV van zijn familieleden. Hij haalde daarbij ook aan dat 99% van de vrouwen in Nigeria VGV onderging, en dat het een praktijk is die over heel Nigeria plaatsvindt en dat het de gemeenschap is die dit bepaalt (NPO, p. 9 en 10). Uit algemene informatie blijkt echter dat in heel Nigeria "slechts" 19% van de vrouwen VGV ondergingen, en binnen zijn stam, de Edo, 33% van de vrouwen tussen 15 en 49 jaar en 9% van de vrouwen tussen 0 en 14 jaar. Ook blijkt opnieuw uit onderzoek dat 83,6% van de vrouwen binnen de Edogroep vrouwenbesnijdenissen niet meer willen uitvoeren (document 2 blauwe map). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie administratief dossier) blijkt tot slot dat verschillende Nigeriaanse en internationale organisaties actief zijn in de strijd tegen VGV (vrouwelijke genitale verminking), dit op het vlak van sensibilisering doch eveneens juridische en logistieke steun biedend. Bovendien heeft de Nigeriaanse Staat verschillende internationale verdragen geratificeerd waarin de praktijk van VGV wordt aangeklaagd. De staat organiseert of steunt programma's die strijden tegen VGV. De in mei 2015 getekende "violence Against Persons (Prohibition) Act" verbiedt onder andere VGV. Twaalf staten beschikken over een specifieke wetgeving die VGV verbiedt. In Edo State zou overigens de wetgeving tegen VGV reeds bestaan sinds 1999.

U bracht geen informatie aan van het tegendeel. U maakte dus niet aannemelijk dat u en uw partner gedwongen zouden worden om jullie kinderen VGV te laten ondergaan.

Uit het voorgaande volgt dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan de vrees van uw huidige partner om zelf vermoord te worden door de gemeenschap indien jullie geen VGV zouden uitvoeren (NPO2 D., p. 12) een vrees die hij overigens pas vermeldde nadat zijn advocaat hier uitdrukkelijk naar vroeg. David baseerde dit overigens geheel op één voorbeeld van een willekeurige persoon in de gemeenschap (NPO2 D., p. 12). U vermeldde bij de DVZ zelfs uitdrukkelijk dat u zelf niets zou worden aangedaan bij terugkeer naar Nigeria (vragenlijst CGVS d.d. 17/10/2024, vraag 3.7c).

Voor zover uw advocaat verwijst naar uw eigen vrouwelijke genitale verminking als eerdere vervolging zoals bedoeld in art. 48/7 Vw. (NPO, p. 29) merkt het CGVS op dat hoewel besnijdenis een bijzonder ernstige fysieke schade is die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke of psychologische gevolgen het hele leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest, kunnen voortduren, het aangehaalde aanhoudende karakter voortvloeit uit de secundaire gevolgen of effecten die de verminking kunnen veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op fysieke integriteit, en bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen. De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel een verzoeker om internationale bescherming te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ondoeltreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van betrokkene. Bovendien zou het psychologisch welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen. Uit uw verklaringen, noch uit de door u neergelegde stukken, kan derhalve worden afgeleid dat u omwille van uw reeds ondergane VGV niet in staat zou zijn om terug te keren naar uw land van herkomst of dat een terugkeer naar uw land van herkomst in uw hoofde ondraaglijk zou zijn omwille van de reeds ondergane VGV. Het CGVS wijst er ter zake nogmaals op dat u voor de beoordeling van medische elementen de geëigende procedure kan aanwenden.

De discriminatie die u en uw gezin zouden ondergaan ten gevolge van uw hiv-besmetting en het nieuw samengesteld gezin dat jullie vormen, is een hypothetische vrees en verder niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van vervolging of ernstige schade.

Voor uzelf haalde u aan dat niemand in uw buurt zou komen of om u zou geven als ze zouden weten dat u hiv-positief bent, mensen zouden denken dat ze besmet kunnen worden door met u om te gaan en u verklaarde dat het pesten te erg zou zijn voor u. Uw advocaat haalde hierbij ook aan dat uw kinderen gediscrimineerd zouden worden omdat hun moeder hiv-positief is en dat u zelf buiten de gemeenschap zou vallen indien mensen er achter zouden komen (NPO, p. 29; NPO2 D., p. 13). Er moet in eerste instantie worden opgemerkt dat u deze vrees slechts aanhaalde nadat uw advocaat dit opwierp op het CGVS (NPO, p. 17, 19 en 24). Bij de DVZ haalden noch u noch uw partner een dergelijke vrees aan terwijl uit uw documenten blijkt dat u reeds in 2011 op de hoogte kwam van uw besmetting.

Er dient bovendien te worden vastgesteld dat u geen concrete elementen aanhaalt die er op wijzen dat er voor u of uw gezinsleden persoonlijk bij een terugkeer een 'gegronde vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou bestaan. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Dit blijkt niet uit het begeleidend schrijven van uw advocate. Indien uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad blijkt dat personen met HIV/aids het slachtoffer kunnen zijn van sociale discriminatie, is deze situatie niet van die aard om te besluiten dat elke persoon met HIV/aids, louter omwille van haar of zijn medische situatie een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond, wat u niet doet. Wederom moet er op gewezen worden dat u geen zicht bood op uw familiesituatie, verblijfplaats en levensomstandigheden voor uw vertrek uit Nigeria. Uit de door u neergelegde medische attesten blijkt dat u inderdaad HIV-positief bent, maar uit uw verklaringen blijkt niet, noch toont u aan dat u bewust adequate verzorging zou worden ontzegt omwille van uw ziekte. U haalde enkel aan te vermoeden geen behandeling voor uw ziekte te kunnen krijgen, omdat u hier zelf voor zou moeten betalen, maar uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt niet dat aan personen met HIV/aids de toegang tot medische behandeling wordt ontzegt. Integendeel, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat zowel de Nigeriaanse autoriteiten als (internationale) ngo's blijvende en toenemende inspanningen voeren om behandeling van HIV/aids gratis te verstrekken. Daarenboven beoogen de Nigeriaanse autoriteiten een mentaliteitswijziging, gezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier eveneens blijkt dat de Nigeriaanse autoriteiten (en ook ngo's) inspanningen leveren om het stigma rond HIV/aids te verminderen door het voeren van public education campaigns. Uw bewering dat u na enkele maanden zonder behandeling symptomen zou krijgen en u en uw gezinsleden vervolgens dermate gestigmatiseerd zouden kunnen worden dat u zelfmoord zou plegen (NPO, p. 24) is niets meer dan een blote hypothese.

Uit al het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dermate gevisieerd en systematisch gediscrimineerd te worden dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming, te meer nu op verschillende niveaus in Nigeria (zowel van overheidswege als door diverse (internationale) organisaties) inspanningen worden geleverd voor de verbetering van de levensomstandigheden van personen met HIV/aids. U toont bijgevolg niet aan dat er in uw concreet geval sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden en dat de mogelijke discriminatie die u eventueel zou ondergaan in geval van terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw besmetting met het HIV-virus een vervolging inhoudt in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

Voor de volledigheid wordt er nog op gewezen dat u ter beoordeling van medische elementen een aanvraag voor machtiging tot verblijf kan richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Voor de rest van uw gezin, en specifiek uw kinderen, vreest u dat zij gediscrimineerd zullen worden omdat ze deel van een nieuw samengesteld gezin zijn. U verklaarde hierover dat uw kinderen bijvoorbeeld gepest zullen worden door andere kinderen en dat de familie van uw partner de situatie niet zou aanvaarden (NPO, p. 27). Hier moet opnieuw worden opgemerkt dat u deze vrees pas inriep nadat uw advocaat u hierop gewezen had, desondanks u meermaals gevraagd werd of er nog redenen waren waarom u niet kon terugkeren naar Nigeria (NPO, p. 18 en 27; vragenlijst CGVS). Ook uw partner en advocaat haalden deze discriminatie aan en verklaarden dat de kinderen gepest en buitengesloten zouden worden (NPO2 O.V. 9.866.340, p. 5, 10 en 13; vragenlijst CGVS D.). Wanneer uw partner op het CGVS werd gevraagd of hij zelf mensen kende die deze discriminatie hadden meegemaakt, bleef hij echter vaag en kon hij dit niet

concretiseren (NPO1, d.d. 18/12/2024, p. 13 en 14; NPO2, p. 5 en 10), waardoor dit wederom niets meer is dan een blote bewering. U brengt geen enkele informatie aan waaruit blijkt dat alle samengestelde gezinnen in Nigeria in een situatie van vervolging of ernstige schade terecht komen. Uit al het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dermate geïsoleerd en systematisch gediscrimineerd te worden dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming.

Wat betreft uw verklaringen over **mensensmokkel** in Nigeria, Libië en Europa en een korte verklaring bij de DVZ over prostitutie (Verklaring DVZ, d.d. 18/01/2024, vraag 41 en 42), waar u verder tijdens de Vragenlijst CGVS of het persoonlijk onderhoud op het CGVS niet meer over gesproken heeft, dient te worden opgemerkt dat er in Nigeria een federale organisatie is die door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP). NAPTIP beschikt over een aantal opvangtehuizen (shelters), verspreid over het land (Abuja, Benin City, Enugu, Kano, Lagos, Sokoto en Uyo). De slachtoffers zijn hier veilig. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland. Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over shelters waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over half way homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd. Recentelijk vonden onder de Trafficking in Persons Act diverse veroordelingen van mensenhandelaren plaats, met gevangenisstraffen uiteenlopend van twee maanden tot 14 jaar. De maximumstraf voor mensenhandel met een minderjarige (onder de 18 jaar) is levenslang. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege de mensenhandelaren betreft.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen dit op generlei wijze beïnvloeden.

Na het voorgaande volgt dat ook u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen dit op generlei wijze beïnvloeden.

U verwijst nog naar corrupte politieagenten die u in het verleden bestalen (NPO1, p. 14) en de ontvoering van een buur door Fulaniherders of Boko Haram, maar wist niet hoe hij ontvoerd werd en waar hij nu is (NPO2, p. 6-7) en u bent niet afkomstig van een regio waar Boko Haram actief is. Hoe dan ook laat u geheel na om in concreto aan te tonen dat u hierdoor een toekomstige vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Voor zover u verklaarde een vrees te hebben door de algemene onveiligheid in Nigeria, dient het volgende te worden opgemerkt:

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021>, de **EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021> en de **EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024** *Nigeria - Country Focus*) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de

gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

*De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit het recente rapport van **EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024** Nigeria - Country Focus dat een overzicht geeft van de veiligheidssituatie in Nigeria in de periode van 1 januari 2023 tot 31 maart 2024, met inbegrip van recente veiligheidstrends, de impact op burgers en een uitsplitsing van de veiligheidssituatie per geopolitieke zone, blijkt dat de situatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja stabiel is gebleven. Uit een grondige analyse van dit rapport blijkt geenszins dat de veiligheidssituatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja dermate is gewijzigd dat de huidige beoordeling door het CGVS in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet niet meer actueel zou zijn.*

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo State aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 39/60, 48/3 tot en met 48/6, 57/6 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1.A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag) van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de samenwerkingsplicht.

Hij verschaft vooreerst een theoretisch overzicht van de geschonden geachte bepalingen beginselen.

Vervolgens gaat hij in op de toekenning van de vluchtelingenstatus en bespreekt de vastgestelde tegenstrijdigheden. Hij houdt vast aan zijn verklaringen en meent dat er sprake was van misverstanden. Hij gaat vervolgens in op het vluchtrelaas van zijn partner E., met name de door haar aangehaalde verkrachting door haar oom, waarbij hij algemene landeninformatie omtrent het voorkomen van fysiek huiselijk geweld in Nigeria aanhaalt. Verzoeker gaat in de op de motieven aangaande de mensensmokkel, aangehaald door zijn

partner E. en stelt dat de beschikbare plaatsen in de shelters niet voldoende zijn. Verzoeker benadrukt de HIV-besmetting van zijn partner E. en verwijst naar landeninformatie omtrent de stigmatisering en mishandeling van personen met HIV in Nigeria. Verder gaat hij in op algemene landeninformatie omtrent vrouwelijke genitale verminking in Nigeria, zowel bij de Yorubas als de Edo-gemeenschap. Hij verwijst naar de verklaringen afgelegd door zijn partner, dat haar familie, evenals de zijne de gewoonte van vrouwelijke genitale verminking uitdraagt.

Verzoeker stelt verder dat hij als terugkeerder uit Europa een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van ontvoering, op grond van gepercipieerde rijkdom. Hij bespreekt de aanwezigheid van bendes en terroristische groeperingen, het voorkomen van criminele ontvoeringen en terroristische daden, evenals de veiligheidssituatie. Verder hekelt hij het gebrek aan onderzoek naar een risico op vervolging als Christen in Nigeria. Hij benadrukt in het verleden slachtoffer en getuige te zijn geweest van (politie)geweld.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen

aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekende partij op de motieven uit, houdt in dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.6. De Raad wijst erop dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor *“gedeelde bewijslast”*, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen.

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. De Raad onderstreept vooreerst dat in het kader van de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het beschermingsverzoek vormen, van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”*, 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om, conform artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De medewerkingsplicht in hoofde van verzoeker, die zijn oorsprong vindt in artikel 13 van de richtlijn 2013/32/EU de richtlijn 2013/32/EU *“verplichtingen van verzoeker”*, houdt in dat hij alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aanbrengt en dat hij zijn volledige medewerking verleent aan de bevoegde autoriteiten opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald, conform artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 4, tweede lid van de richtlijn 2011/95/EU. Het komt verzoeker dus vooreerst toe alle nodige elementen te verschaffen die nodig zijn voor een correcte vaststelling van de feiten en omstandigheden waarop zij zich beroept en over te kunnen gaan tot de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Deze elementen omvatten onder meer verzoekers verklaringen en alle documentatie of stukken in haar bezit met betrekking tot haar identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient.

4.1.2. De Raad moet in navolging van de commissaris-generaal vaststellen dat verzoeker *in casu* tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de zijn precieze familiesamenstelling en de redenen dat hij haar herkomstland verliet. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op de volgende pertinente overwegingen, die door de Raad worden overgenomen: *“Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en tijdens uw beide persoonlijke onderhouds op het CGVS dat u geen andere kinderen heeft (Verklaring DVZ, d.d. 12/02/2024, vraag 18; Notities persoonlijk onderhoud1, d.d. 18/12/2024, p. 9; NPO2, d.d. 28/01/2025, p. 11), terwijl u in Frankrijk verklaarde dat u in Nigeria een vrouw, R., en twee kinderen heeft, waar u op dat moment ook nog contact mee had (zie administratief dossier).*

Verder verklaarde u bij uw verzoek om internationale bescherming in Italië dat u Nigeria verliet omdat uw vader, een dorpshef, vermoord werd, waardoor u uw gemeenschap moest leiden in een conflict met een andere gemeenschap (zie administratief dossier), terwijl u in Frankrijk en bij de DVZ verklaarde dat uw vader, volgens uw verklaringen in Frankrijk een ex-politieagent, gestorven is aan een hartinfarct in 2018, nadat u Nigeria verliet (administratief dossier; Verklaring DVZ, d.d. 12/02/2024, vraag 13). U bevestigde dit ook tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, waar u verklaarde dat uw vader een landbouwer was (NPO1, p. 7). Tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk verklaarde u dan weer dat u Nigeria verliet door een conflict tussen uw gemeenschap en een andere gemeenschap, omdat de mensen in Nigeria u hiervoor verantwoordelijk achtten. Daarbovenop zou u Nigeria verlaten hebben met een vriend, die dan in Libië overleden is. Zijn familie gaf u de schuld van zijn dood, waardoor u opnieuw niet kon terugkeren naar Nigeria (zie administratief dossier). Over deze beide gebeurtenissen heeft u zowel bij de DVZ als tijdens uw persoonlijke onderhouds op het CGVS niets gezegd, ofschoon u regelmatig gevraagd werd of u alle redenen voor u verzoek om internationale bescherming heeft kunnen aanbrengen (NPO1, p. 13; NPO2, p. 5, 6 en 12). Daarbovenop heeft u tweemaal verklaard dat u tijdens uw persoonlijke onderhouds op het CGVS hetzelfde zou zeggen als wat u in Italië en Frankrijk gezegd heeft (NPO1, p. 11; NPO2, p. 11). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheden tussen uw verschillende verzoeken om internationale bescherming, ontkende u dat er veranderingen in uw verhaal waren behalve de vrees voor VGV van uw dochter (NPO2, p. 11).

Uw tegenstrijdige verklaringen over uw familiesamenstelling en de redenen waarom u Nigeria verliet doen danig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Door louter te volharden in zijn verklaringen en te poneren dat er sprake was van misverstanden, brengt hij de gedane beoordeling niet aan het wankelen.

4.1.3. De Raad stelt verder vast dat verzoeker doorheen zijn persoonlijke onderhouds voornamelijk ingaat op de algemene (onveilige) situatie in Nigeria, waarbij hij aangeeft dat er gevechten, moorden en kidnappings zijn, waarbij mensen met geld naar buiten gaan met escorts en dergelijke (zie o.a. notities persoonlijk onderhoud I, p. 12-13 en notities persoonlijk onderhoud II, p. 6). Dienaangaande dient te worden benadrukt dat een loutere verwijzing naar de algemene (onveilige) situatie in het land van herkomst niet volstaat om iemand als vluchteling te erkennen, waarbij immers een gegronde en geïndividualiseerde vrees voor vervolging om één van de in het Vluchtelingenverdrag voorziene gronden dient te worden aangetoond. Verder treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat: *“U verwijst nog naar corrupte*

politieagenten die u in het verleden bestalen (NPO1, p. 14) en de ontvoering van een buur door Fulaniherders of Boko Haram, maar wist niet hoe hij ontvoerd werd en waar hij nu is (NPO2, p. 6-7) en u bent niet afkomstig van een regio waar Boko Haram actief is. Hoe dan ook laat u geheel na om in concreto aan te tonen dat u hierdoor een toekomstige vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade". Door louter zijn verklaringen te herhalen, brengt verzoeker geen dienstige elementen aan, die deze beoordeling aan het wankelen brengen of hier een nieuw licht op werpen. Verzoeker brengt verder geen concrete en geïndividualiseerde elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij als "terugkeerder uit Europa" een risico loopt "tot persoonlijke vervolging vanwege de terroristische en criminele groeperingen die over het hele land operationeel zijn".

4.1.4. Waar verzoeker nog verwijst naar algemene landeninformatie omtrent de situatie van Christenen in Nigeria, wijst de Raad erop dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat er sprake is van een situatie waarbij Christenen in het algemeen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De algemene verwijzing naar landeninformatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in Nigeria werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. De Raad wijst erop dat verzoeker in gebreke blijft een *in concreto* en persoonlijke vrees aan te tonen omwille van zijn geloofsovertuiging.

4.1.5. De Raad wijst erop dat verzoeker zich voor het overige baseert op dezelfde vluchtmotieven als zijn partner E. In de bestreden beslissing wordt geciteerd uit de weigeringsbeslissing, genomen ten aanzien van laatstgenoemde. Dienaangaande dient te worden aangestipt dat de Raad bij arrest met nummer 336 552 van 25 november 2025 het vluchtrelaas van verzoekers partner E. reeds heeft beoordeeld. In voormeld arrest werd als volgt gesteld:

"De Raad moet in navolging van de commissaris-generaal vaststellen dat verzoekster in casu er niet in slaagt haar persoonlijke omstandigheden, haar familiale situatie, haar verblijfplaats(en) en tewerkstelling in Nigeria aannemelijk te maken. Eveneens stelt de commissaris-generaal terecht dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de redenen dat zij haar herkomstland verliet. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op de volgende pertinente overwegingen, die door de Raad worden overgenomen: "U legde tegenstrijdige verklaringen af over de leeftijd en nationaliteit van zowel uzelf als twee van uw kinderen. Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u geboren bent op 1 januari 1990 in Lagos (Notities persoonlijk onderhoud, d.d. 28/01/2025, p. 7). Bij uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk verklaarde u echter geboren te zijn op 24 mei 1990 en in Denemarken verklaarde u geboren te zijn op 7 december 1992 (zie administratief dossier: beslissing tot weigering van verblijf). Over uw dochter Victoria verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) dat zij geboren is op 26 september 2011 en de Nigeriaanse nationaliteit heeft (Verklaring DVZ, d.d. 18/01/2024, vraag 18), terwijl u in Oostenrijk verklaarde dat ze geboren is op 26 augustus 2011 en de Malinese nationaliteit heeft en in Duitsland verklaarde u dat ze geboren is op 7 december 2011. Over uw zoon A. verklaarde u bij de DVZ dat hij geboren is op 23 oktober 2012 (Verklaring DVZ, d.d. 18/01/2024, vraag 18), terwijl u in Oostenrijk verklaarde dat hij geboren is op 23 september en in Denemarken op 7 december. Ook hem heeft u in Oostenrijk de Malinese nationaliteit toegeschreven (zie administratief dossier).

U legde ook tegenstrijdige verklaringen af over uw woonplaats, familiesamenstelling en job in Nigeria. Zo verklaarde u bij uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland dat u in Lagos gewoond heeft met uw ouders tot uw vertrek in 2007 en dat uw zus ten tijde van het verzoek, in 2013, nog in leven was. Bij de DVZ verklaarde u dan weer dat u van uw 12 jaar tot uw vertrek in Ebutemeta West in Lagos heeft gewoond, dat uw vader overleden is toen u nog kind was, uw moeder overleden is toen u 12 was en uw zus overleden is in 2015 (Verklaring DVZ, d.d. 18/01/2024, vraag 10, 13 en 19). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dan weer dat u na de dood van uw vader verhuisd bent naar Ijebu Ode, om bij uw nonkel te gaan wonen. Enige tijd later zou daar uw moeder overleden zijn en nog een tijd later zou ook uw zus gestorven zijn, allemaal voor u Nigeria verliet in 2008 (NPO, p. 7 en 10). Verder verklaarde u bij zowel de Duitse asielinstanties als bij de DVZ dat u in Nigeria gewerkt heeft als kapster (zie administratief dossier en Verklaring DVZ, d.d. 18/01/2024, vraag 12), terwijl u hierover op het CGVS verklaarde dat u enkel de haren deed van uzelf en uw kinderen (NPO, p. 26) en dat u sinds uw verhuis naar Ijebu op de boerderijen van uw nonkel heeft gewerkt (NPO, p. 8)."

Verzoekster brengt geen enkel dienstig argument aan, dat een andere beoordeling toelaat. Door louter aan te geven dat zij over haarzelf steeds verklaarde dat zij de Nigeriaanse nationaliteit heeft, dat zij steeds een band heeft aangehaald met Lagos en dat haar kinderen haar ook zouden volgen bij een terugkeer naar Nigeria, brengt verzoekster niets dienstig in tegen voormelde vaststellingen. Dat verzoekster geen geloofwaardig beeld schept van haar persoonlijke levensomstandigheden in Nigeria voorafgaand aan haar vertrek uit haar herkomstland, ondergraaft de geloofwaardigheid van haar relaas.

4.1.4. Wat betreft de door haar opgeworpen problemen met haar oom, die haar jarenlang misbruikte, treedt de Raad de commissaris-generaal bij, waar hij op pertinente wijze stelt: "Vervolgens legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over waarom u Nigeria verliet. In Frankrijk verklaarde u hierover dat u

slachtoffer was geworden van een mensensmokkelnetwerk maar dat u bent kunnen ontsnappen en dat er een landenconflict was met uw nonkel waardoor u Nigeria verliet in 2007 (zie administratief dossier). Bij de DVZ verklaarde u echter ineens dat u een klein familieprobleem had in 2008 waardoor u vertrokken bent om een leven op te bouwen voor uzelf omdat er niemand was om voor u te zorgen (Vragenlijst CGVS, d.d.17/10/2024, vraag 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat u Nigeria in 2008 verlaten heeft door het misbruik van uw nonkel, hetgeen u in geen van uw eerdere verzoeken in Europa vermeldde. Waar het CGVS begrip toont voor het feit dat het niet evident is om te spreken over bepaalde onderwerpen zoals seksueel misbruik, heeft u jarenlang verschillende asielprocedures doorlopen doorheen Europa wat u had kunnen voorbereiden om hierover verklaringen af te leggen. Toen u er mee geconfronteerd werd, legde u ook niet uit dat u hier niet eerder over durfde spreken, u verklaarde uitdrukkelijk dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS hetzelfde zou verklaren als u tijdens uw andere verzoeken om internationale bescherming verklaarde (NPO, p. 16). Geconfronteerd met de flagrante tegenstrijdigheden tussen uw verzoeken, verklaarde u enkel dat u dat niet gezegd had (NPO, p. 29). U gaf daarbovenop ook nog aan dat het interview bij de DVZ goed verlopen was en dat u geen opmerkingen had over dat interview (NPO, p. 5). Bovendien werden uw verklaringen op de DVZ aan u voorgelezen in het Engels en heeft u deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat u zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan en “U verklaarde na de dood van uw vader, samen met uw moeder, broer, zus en nonkel naar Ijebu Ode verhuisd te zijn, om daar bij uw nonkel te wonen en op zijn boerderijen te werken (NPO, p. 7 en 8). U heeft echter in Duitsland en bij de DVZ aangehaald dat u tot uw vertrek in Lagos heeft gewoond en kapster was (administratief dossier en Verklaring DVZ, 18/01/2024, vraag 10). Wanneer u dan verder gevraagd werd wat voor gemeente Ijebu is, eerder landelijk of stedelijk, verklaart u dat er erg veel boerderijen zijn. U verklaarde ook dat u 40 minuten moest wandelen naar de boerderij van uw nonkel, en dat u op die weg slechts enkele huizen tegenkwam maar voor de rest enkel boerderijen zag (NPO, p. 7 en 9). Dit blijkt echter niet waarschijnlijk, gezien Ijebu een relatief grote stad is (zie document 1 blauwe map). Bovendien verklaart u dat uw ouders en zus overleden zijn en dat dit uw nonkel de mogelijkheid gaf om u vanaf uw 14 jaar is beginnen misbruiken (NPO, p. 19), wat dus ongeveer vanaf 2004 zou zijn. Bij de DVZ verklaarde u echter dat uw zus nog tot 2015 geleefd heeft (Verklaring DVZ, vraag 19) en in Duitsland verklaarde u met uw ouders in Lagos gewoond te hebben tot uw vertrek in 2007 (zie administratief dossier). In Frankrijk was uw zus daarentegen vergiftigd door uw nonkel ten gevolge van een erfeniskwestie en diefstal van uw broer. Verder verklaarde u dat u bij uw nonkel kon ontsnappen door een Anti A. aan te spreken op de boerderij van uw nonkel, die u dan meenam naar Lagos en daarna doorgaf aan Anti J. (NPO, p. 26). Eerder verklaarde u echter uitdrukkelijk dat het Anti J. was die u aan Anti A. gaf (NPO, p. 25). Deze veelvuldige tegenstrijdigheden maken dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u een wees was die bij uw nonkel in Ijebu leefde, waardoor ook de gevolgen die u daaraan toeschrijft ongeloofwaardig worden geacht”.

Door louter algemene landeninformatie bij te brengen omtrent huiselijk geweld in Nigeria, brengt verzoekster geen concrete en geïndividualiseerde elementen bij die voormelde pertinente vaststellingen in een ander daglicht stellen. Dergelijke algemene verwijzing volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster persoonlijk met dergelijke feiten werd geconfronteerd of dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoekster dient dit in concreto aan te tonen, maar blijft hiertoe in gebreke.

4.1.5. Wat betreft de aangevoerde vrees voor VGV in hoofde van haar dochters, stelt de commissaris-generaal terecht: “U verklaarde hierover dat u vreest dat uw dochters, bij terugkomst in Nigeria, VGV zullen ondergaan omdat uw broer, uw nonkel en de gemeenschap dit zo willen. De vaststelling dat u geen geloofwaardig zicht bood op uw werkelijke levensomstandigheden, verblijfplaatsen en familiesamenstelling in Nigeria maakt reeds dat er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan deze vrees. U verklaarde verder dat de vrouw die de kinderen van uw broer VGV deed ondergaan, ook uw dochters VGV zou doen ondergaan en dat u geen nee zou kunnen zeggen, omdat uw broer dan uw dochters achter uw rug zou meenemen om het toch te doen (NPO, p. 25). Wanneer u gevraagd werd hoe uw broer zou weten dat u terug in het land was, verklaarde u dat u hem zou bellen om dit te vertellen (NPO, p. 23) en dat u naar uw familie zou gaan als u zou teruggaan (NPO, p. 24). Het is echter niet ernstig dat u zo een grote vrees hebt ten opzichte van uw broer, en dat u hem dan gewoon op de hoogte zou stellen van uw terugkomst en hem zou gaan opzoeken. U beweerde dat u uw broer zou bellen omdat u niets of niemand anders kent in Nigeria (NPO, p. 23). Het moet echter worden opgemerkt dat geen geloof wordt gehecht aan uw voorgestelde familiale situatie als weeskind. Bovendien kan u rekenen op de hulp van uw huidige partner O.D., die nog contact heeft met zijn familieleden in Nigeria (NPO1 David, p. 9-10) waardoor u hoe dan ook niet als alleenstaand kan worden beschouwd. Daarbovenop verklaarde u ook dat u er sinds enkele maanden niet in slaagt om contact op te nemen met desbetreffende broer (NPO, p. 13) en dat u niets meer van uw nonkel heeft gehoord sinds u Nigeria verliet in 2008 (NPO, p. 11 en 18). U zegt dat uw nonkel en broer het altijd zouden weten als u terug bent (NPO, p. 17 en 23), maar u kan dit niet concretiseren, waardoor ook dit niets meer dan blote bewering blijft.

Vorst verklaarde u dat 90% of 99% van de meisjes binnen uw stam, de Yoruba, besneden zouden zijn (NPO, p. 17, 23). Uit informatie blijkt echter dat dit niet het geval is, en dat 34% van de vrouwen tussen 15 en 49 jaar en 17% van de vrouwen tussen 0 en 14 jaar VGV ondergingen (zie document 2 blauwe map). Onderzoek uit 2022 wijst daarbovenop ook uit dat 75,1% van de Yoruba mensen in Nigeria aangeeft dat

vrouwenbesnijdenissen niet meer uitgevoerd zouden mogen worden, wat doet vermoeden dat u wel degelijk de mogelijkheid zou hebben om nee te zeggen tegen deze praktijken (document 2 blauwe map). Dit blijkt ook uit uw verklaringen aangezien u gevraagd naar andere vrouwen die VGV ondergingen in Nigeria geen enkel voorbeeld kon geven en louter stelde dat jullie op school niet veel praatten (NPO, p. 22). Uw partner verklaarde dan weer dat ook zijn familie zou willen dat jullie dochter VGV zou ondergaan (notities persoonlijk onderhoud 2 O.D., d.d. 28/01/2025, p. 10). Wanneer hem echter gevraagd werd of hij vrouwen kende in zijn leven die VGV ondergingen, antwoordde hij dat een paar van zijn ex-vriendinnetjes VGV ondergingen, maar dat hij verder niemand kende. Pas toen hem expliciet gevraagd werd of zijn moeder en zus VGV ondergingen, bevestigde hij dit (NPO2 O.D., p. 9), wat reeds ernstige vragen oproept omtrent de geloofwaardigheid van de VGV van zijn familieleden. Hij haalde daarbij ook aan dat 99% van de vrouwen in Nigeria VGV onderging, en dat het een praktijk is die over heel Nigeria plaatsvindt en dat het de gemeenschap is die dit bepaalt (NPO, p. 9 en 10). Uit algemene informatie blijkt echter dat in heel Nigeria "slechts" 19% van de vrouwen VGV ondergingen, en binnen zijn stam, de Edo, 33% van de vrouwen tussen 15 en 49 jaar en 9% van de vrouwen tussen 0 en 14 jaar. Ook blijkt opnieuw uit onderzoek dat 83,6% van de vrouwen binnen de Edogroep vrouwenbesnijdenissen niet meer willen uitvoeren (document 2 blauwe map). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie administratief dossier) blijkt tot slot dat verschillende Nigeriaanse en internationale organisaties actief zijn in de strijd tegen VGV (vrouwelijke genitale verminking), dit op het vlak van sensibilisering doch eveneens juridische en logistieke steun biedend. Bovendien heeft de Nigeriaanse Staat verschillende internationale verdragen geratificeerd waarin de praktijk van VGV wordt aangeklaagd. De staat organiseert of steunt programma's die strijden tegen VGV. De in mei 2015 getekende "violence Against Persons (Prohibition) Act" verbiedt onder andere VGV. Twaalf staten beschikken over een specifieke wetgeving die VGV verbiedt. In Edo State zou overigens de wetgeving tegen VGV reeds bestaan sinds 1999.

U bracht geen informatie aan van het tegendeel. U maakte dus niet aannemelijk dat u en uw partner gedwongen zouden worden om jullie kinderen VGV te laten ondergaan.

Uit het voorgaande volgt dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan de vrees van uw huidige partner om zelf vermoord te worden door de gemeenschap indien jullie geen VGV zouden uitvoeren (NPO2 D., p. 12) een vrees die hij overigens pas vermeldde nadat zijn advocaat hier uitdrukkelijk naar vroeg. D. baseerde dit overigens geheel op één voorbeeld van een willekeurige persoon in de gemeenschap (NPO2 David, p. 12). U vermeldde bij de DVZ zelfs uitdrukkelijk dat u zelf niets zou worden aangedaan bij terugkeer naar Nigeria (vragenlijst CGVS d.d. 17/10/2024, vraag 3.7c)."

Door opnieuw louter algemene landeninformatie bij te brengen omtrent VGV in Nigeria, brengt verzoekster geen concrete en geïndividualiseerde elementen bij die voormelde pertinente vaststellingen in een ander daglicht stellen. Er wordt niet betwist dat VGV op heden nog wordt gepraktiseerd in Nigeria, doch rekening houdend met de beschikbare landeninformatie, blijft een individuele beoordeling van de vrees voor VGV vereist. Uit de landeninformatie, waarnaar beide partijen refereren, blijkt immers dat het merendeel van de vrouwelijke meisjes binnen de stammen van verzoekster en haar partner niet worden besneden, dat het percentage van meisjes/vrouwen dat VGV ondergaat in Nigeria reeds stabiel daalt gedurende een periode van tien jaar (al wordt er gewag gemaakt van meldingen dat de prevalentie steeg tijdens de COVID-pandemie) en dat dat er een ruime overeenstemming is dat praktijken van dwang een element van het verleden betreffen, waarbij het gebruik van dwang in recente tijden niet prevalent is. Waar verzoekster erop wijst dat besnijdenis de gewoonte is bij haar familie, zowel langs moeders- als vaderskant, herhaalt de Raad dat verzoekster geen geloofwaardig zicht bood op haar werkelijke levensomstandigheden, verblijfplaatsen en familiale omstandigheden. Verzoekster maakt in de voorliggende omstandigheden niet aannemelijk dat er in hoofde van haar dochters sprake is van een gegronde vrees voor VGV bij een terugkeer naar Nigeria. Wat betreft haar eigen vrouwelijke genitale verminking, verwijst de Raad naar de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing, die door verzoekster ongemoeid worden gelaten.

4.1.6. Wat betreft de aangevoerde discriminatie vanwege verzoeksters HIV-besmetting en het feit dat zij een nieuw samengesteld gezin vormen, moet de Raad andermaal vaststellen dat verzoekster in gebreke blijft de concrete beoordeling van de commissaris-generaal aan het wankelen te brengen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat: "Voor uzelf haalde u aan dat niemand in uw buurt zou komen of om u zou geven als ze zouden weten dat u hivpositief bent, mensen zouden denken dat ze besmet kunnen worden door met u om te gaan en u verklaarde dat het pesten te erg zou zijn voor u. Uw advocaat haalde hierbij ook aan dat uw kinderen gediscrimineerd zouden worden omdat hun moeder hiv-positief is en dat u zelf buiten de gemeenschap zou vallen indien mensen er achter zouden komen (NPO, p. 29; NPO2 D., p. 13). Er moet in eerste instantie worden opgemerkt dat u deze vrees slechts aanhaalde nadat uw advocaat dit opwierp op het CGVS (NPO, p. 17, 19 en 24). Bij de DVZ haalden noch u noch uw partner een dergelijke vrees aan terwijl uit uw documenten blijkt dat u reeds in 2011 op de hoogte kwam van uw besmetting.

Er dient bovendien te worden vastgesteld dat u geen concrete elementen aanhaalt die er op wijzen dat er voor u of uw gezinsleden persoonlijk bij een terugkeer een 'gegronde vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou bestaan. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Dit blijkt niet uit het begeleidend schrijven van uw advocate. Indien uit de

informatie toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad blijkt dat personen met HIV/aids het slachtoffer kunnen zijn van sociale discriminatie, is deze situatie niet van die aard om te besluiten dat elke persoon met HIV/aids, louter omwille van haar of zijn medische situatie een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond, wat u niet doet. Wederom moet er op gewezen worden dat u geen zicht bood op uw familiesituatie, verblijfplaats en levensomstandigheden voor uw vertrek uit Nigeria. Uit de door u neergelegde medische attesten blijkt dat u inderdaad HIV-positief bent, maar uit uw verklaringen blijkt niet, noch toont u aan dat u bewust adequate verzorging zou worden ontzegd omwille van uw ziekte. U haalde enkel aan te vermoeden geen behandeling voor uw ziekte te kunnen krijgen, omdat u hier zelf voor zou moeten betalen, maar uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt niet dat aan personen met HIV/aids de toegang tot medische behandeling wordt ontzegd. Integendeel, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat zowel de Nigeriaanse autoriteiten als (internationale) ngo's blijvende en toenemende inspanningen voeren om behandeling van HIV/aids gratis te verstrekken. Daarenboven beogen de Nigeriaanse autoriteiten een mentaliteitswijziging, gezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier eveneens blijkt dat de Nigeriaanse autoriteiten (en ook ngo's) inspanningen leveren om het stigma rond HIV/aids te verminderen door het voeren van public education campaigns. Uw bewering dat u na enkele maanden zonder behandeling symptomen zou krijgen en u en uw gezinsleden vervolgens dermate gestigmatiseerd zouden kunnen worden dat u zelfmoord zou plegen (NPO, p. 24) is niets meer dan een blote hypothese. Uit al het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dermate gevisieerd en systematisch gediscrimineerd te worden dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming, te meer nu op verschillende niveaus in Nigeria (zowel van overheidswege als door diverse (internationale) organisaties) inspanningen worden geleverd voor de verbetering van de levensomstandigheden van personen met HIV/aids. U toont bijgevolg niet aan dat er in uw concreet geval sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden en dat de mogelijke discriminatie die u eventueel zou ondergaan in geval van terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw besmetting met het HIV-virus een vervolging inhoudt in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

Voor de volledigheid wordt er nog op gewezen dat u ter beoordeling van medische elementen een aanvraag voor machtiging tot verblijf kan richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Voor de rest van uw gezin, en specifiek uw kinderen, vreest u dat zij gediscrimineerd zullen worden omdat ze deel van een nieuw samengesteld gezin zijn. U verklaarde hierover dat uw kinderen bijvoorbeeld gepest zullen worden door andere kinderen en dat de familie van uw partner de situatie niet zou aanvaarden (NPO, p. 27). Hier moet opnieuw worden opgemerkt dat u deze vrees pas inriep nadat uw advocaat u hierop gewezen had, desondanks u meermaals gevraagd werd of er nog redenen waren waarom u niet kon terugkeren naar Nigeria (NPO, p. 18 en 27; vragenlijst CGVS). Ook uw partner en advocaat haalden deze discriminatie aan en verklaarden dat de kinderen gepest en buitengesloten zouden worden (NPO2 O.V. 9.866.340, p. 5, 10 en 13; vragenlijst CGVS D.). Wanneer uw partner op het CGVS werd gevraagd of hij zelf mensen kende die deze discriminatie hadden meegemaakt, bleef hij echter vaag en kon hij dit niet concretiseren (NPO1, d.d. 18/12/2024, p. 13 en 14; NPO2, p. 5 en 10), waardoor dit wederom niets meer is dan een blote bewering. U brengt geen enkele informatie aan waaruit blijkt dat alle samengestelde gezinnen in Nigeria in een situatie van vervolging of ernstige schade terechtkomen. Uit al het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dermate gevisieerd en systematisch gediscrimineerd te worden dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming."

Door andermaal louter algemene landeninformatie bij te brengen omtrent de behandeling van personen met HIV in Nigeria, brengt verzoekster geen concrete en geïndividualiseerde elementen bij die voormelde pertinente vaststellingen in een ander daglicht stellen. Dergelijke algemene verwijzing volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster persoonlijk met dergelijke feiten werd geconfronteerd of dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoekster dient dit in concreto aan te tonen, maar blijft hiertoe in gebreke. De Raad wijst er in deze ook op dat uit de door verzoekster aangebrachte landeninformatie ook blijkt dat familiale steun belangrijk is bij de bepaling van de positie van een persoon met HIV-besmetting. Er moet opnieuw herhaald worden dat verzoekster, omwille van haar eigen toedoen, geen duidelijk zicht biedt op haar familiale omstandigheden in Nigeria.

4.1.7. Verzoekster geeft nog aan dat de door NAP TIP voorziene shelters voor slachtoffers van mensensmokkel niet efficiënt zijn door een gebrek aan plaats. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet langer gewag heeft gemaakt van deze mensensmokkel. Verder stelde de commissaris-generaal terecht dat, behalve NAPRIOP, ook een aantal ngo's over shelters en "half way homes" beschikken waar slachtoffers kunnen worden opgevangen (zie EUAA, Country focus Nigeria, p. 56-57). Eveneens stelde de commissaris-generaal terecht dat: "Recentelijk vonden onder de Trafficking in Persons Act diverse veroordelingen van mensenhandelaren plaats, met gevangenisstraffen uiteenlopend van twee maanden tot 14 jaar. De maximumstraf voor mensenhandel met een minderjarige (onder de 18 jaar) is levenslang. Bij NAP TIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van

mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege de mensenhandelaren betreft”.

Verzoekers uiteenzetting in zijn verzoekschrift is identiek aan de uiteenzetting in het verzoekschrift van zijn partner E., ingediend naar aanleiding van het beroep dat leidde tot voormeld arrest met nummer 336 552 van 25 november 2025. De Raad kan derhalve volstaan met een verwijzing naar de hierboven weergegeven weigeringsmotieven.

4.1.6. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Door te herhalen dat hij voor zijn partner E. haar jongens geen miserabel leven wilt, waar ze op straat moeten werken en een slecht leven zouden moeten hebben, maakt hij, gelet op de hierboven gedane beoordeling, geen gegronde vrees voor vervolging in hun hoofde aannemelijk.

4.1.11. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Nigeria kan blijken. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Gelet op deze vaststellingen, is er geen reden om verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2.1. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat zijn vluchtrelaas zou beantwoorden aan de situaties voorzien in artikel 48/4, § 2, a), en b) van de Vreemdelingenwet.

4.2.2. Opdat aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28). Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de bestreden beslissing wordt inzake de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet als volgt gemotiveerd: “ *Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie ...) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama’at Ahl as-Sunnah lid-Da’wah wa’l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is. De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar*

de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit het recente rapport van EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024 Nigeria - Country Focus dat een overzicht geeft van de veiligheidssituatie in Nigeria in de periode van 1 januari 2023 tot 31 maart 2024, met inbegrip van recente veiligheidstrends, de impact op burgers en een uitsplitsing van de veiligheidssituatie per geopolitieke zone, blijkt dat de situatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja stabiel is gebleven. Uit een grondige analyse van dit rapport blijkt geenszins dat de veiligheidssituatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja dermate is gewijzigd dat de huidige beoordeling door het CGVS in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet niet meer actueel zou zijn.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de “loutere aanwezigheid” in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo State aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Na een zorgvuldige lezing van de beschikbare landeninformatie, treedt de Raad deze beoordeling van de veiligheidssituatie bij. Waar verzoeker citeert uit de EUAA Country Focus Nigeria van juli 2024, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voormeld rapport mee in overweging heeft genomen bij zijn beoordeling van de veiligheidssituatie. Waar verzoeker landeninformatie citeert, waaruit blijkt dat er sprake is van cult-gerelateerd geweld en een stijging van het aantal kidnappings en roofovervallen, wijst de Raad erop dat – ondanks de omstandigheid dat de schade die het cult-gerelateerd geweld omstaande derden kan treffen – uit de landeninformatie niet blijkt dat tijdens deze confrontaties tussen de cults strijdmethoden worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Er kan dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de rivaliserende cults. Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het cult-gerelateerd geweld in Edo State, resulteert in burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd. Voorts betreft de stijging van het aantal kidnappings en roofovervallen gemeenrechtelijke criminaliteit, dat doelgericht van aard is en dus geen willekeurig geweld betreft. Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie inzake de stijgende criminaliteit en het cult-gerelateerd geweld kan niet worden afgeleid dat bovenstaande analyse inzake de toepassing van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet, niet langer correct zou zijn.

4.2.3. Uit dit alles volgt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Nigeria een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. In de mate dat verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in de Engelse taal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig november tweeduizend vijftientwintig door:

N. DENIES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
V. LAUDUS,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

V. LAUDUS	N. DENIES
-----------	-----------